

РЕШЕНИЕ

№ 2626

гр. София, 31.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 14.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5771** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 46, ал.1 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.

Образувано е по жалба на С. И. В., от гр. С. срещу ЗАПОВЕД № РД-09-168/09.07.2010 г. на К. на район „В.“, С община, с която се нарежда изземване на недвижим имот, държан от семейството на жалбоподателя без правно основание.

Жалбоподателят в последно съдебно заседание не се представлява. Моли съдът да постанови решение, с което да се отмени атакуваната заповед.

Ответникът – К. на район „В.“ не се представлява. Изразява становище за неоснователност на жалбата в придружително писмо към преписката.

Заинтересованата страна – М. И. В., в съдебно заседание се представлява. Процесуалният ѝ представител взима становище за незаконосъобразност на процесната заповед и основателност на жалбата.

Административният съд – С. град след като се запозна с обжалваната заповед, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № РД-09-168/09.07.2010 г. на К. на район В., СО се нарежда да се иземе от семейството на жалбоподателя В. държаният без правно основание недвижим имот - апартамент, който е общинска собственост и се намира в ж. к. „В.“, бл. Жилището е било предоставено за ползване на възходящ на жалбоподателя – М К Тенишев, починал впоследствие. Настаняването е извършено със заповед за настаняване № 255214.11.1988 г. на основание временно настаняване до получаване на обезщетение –

завършване на жилището в , Ж. „В. И.” /видно от текста на заповедта - стр. 15 по делото/.

По делото не се оспорва, че имотът е общинска собственост, видно от АЧОС № 51/16.01.1997 г.

При така установената фактическа обстановка, *Административен съд – С.-град* формира следните правни изводи:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, а по същество намира същата за **основателна**.

Оспорваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт, в предвидената от чл. 59 АПК форма съдържание.

Заповедта е издадена въз основа на съставен Констативен акт № 7/02.06.2010 г. и е мотивирана с липсата на правно основание жалбоподателят С. В. да държи имота, тъй като в него са били настанени други хора, които са починали, поради което е отпаднало и правното основание за настаняване.

При издаване на заповедта не са спазени процесуално правните предпоставки за това. Административния орган не е изследвал и събрал необходимите по преписката доказателства, с които да обоснове необходимостта от изземване на имота, с което е нарушил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Не е направена проверка кой фактически обитава процесното жилище – посоченият в заповедта адресат и ли друго лице, като не му е дадена възможност за обяснения или възражения по констатациите на комисията. Не е изследван въпроса за родствената връзка между починалите лица, на които е бил предоставен апартамента и настанените в момента. Не е установено обстоятелството получили ли са реално в обезщетение имот, поради каквато причина са били настанени във временно жилище лицата. Като не е изследвал тези обстоятелства, а се е мотивирал бланкетно в акта, административния орган е допуснал нарушение на процесуалните правила, което в настоящия случай може да бъде квалифицирано като съществено, доколкото не може да бъде поправено впоследствие в съдебното производство и е нарушило съществено правата на физическото лице, адресат на акта.

Административния орган е нарушил и материално правните изисквания на закона.

Безспорно е, че имотът, който се изземва е общинска собственост. Въпреки това е бил предоставен на правоимащите лица – Тенишеви временно, до изграждането и въвеждането им във владение на друг имот, предназначен да ги обезщети за завзет техен имот. По делото не са налице доказателства дали въобще такъв е получен от лицата, докато са били живи, или след това от наследниците им, /доколкото правото на обезщетение е прехвърлимо и наследимо/, което всъщност е правопораждащия за общината факт да получи обратно отдадения за временно ползване имот, а не смъртта на титулярите по договора. Не се и твърди от ответника правоотношението да е приключило с предоставяне на жилище в обезщетение.

Освен това, съгласно [чл. 65, ал. 1 от ЗОБС](#) изземването на общински имот се извършва със заповед на К. на общината в случай, че същият имот се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала. В конкретния случай от доказателствата по делото е установено, че адресатът на административния акт С. И. В. не живее в процесния недвижим имот. И владението, и

държането включват упражняване на фактическа власт върху вещта. След като недвижимият имот фактически не се обитава от В., то заповедта за изземване неправилно е насочена към него. Не е налице владение или държане на процесното жилище от В., доколкото същия има друг постоянен и настоящ адрес /видно от представеното по делото копие на лична карта и извадка от Националната база данни „Население“/.

Тъй като наличието на някое от предвидените в [чл. 65, ал. 1 от ЗОБС](#) условия се явява абсолютна предпоставка за издаване заповед за изземване, а в настоящия случай такава предпоставка не е налице, то съдът намира процесната заповед за незаконосъобразна като издадена в противоречие с материално правните и процесуално правните изисквания на ЗОБС и АПК и като такава следва да бъде отменена.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът следва да осъди Столична община да заплати на направените от жалбоподателя разноски за депозит за служебен защитник и държавна такса, общо в размер на 164 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.1 от АПК, Административен съд – С. град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна **ЗАПОВЕД № РД-09-168/09.07.2010 г.** на К. на район „В.“, Столична община, по жалба на С. И. В. от гр. С..

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. И. В. от гр. С., с ЕГН *, направените от него разноски по делото в размер на 164 /сто шестдесет и четири/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред **ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД** на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: